

Arrest

nr. 188 496 van 16 juni 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 december 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 december 2016 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, geboren te I. op [...]1991.

Op 23 november 2010 diende verzoeker een visumaanvraag in voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 58 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Verzoeker werd gemachtigd tot een verblijf als student in 2011. Dit verblijf werd jaarlijks verlengd, de laatste maal tot 31 oktober 2015.

Op 13 januari 2016 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 16 februari 2016 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 16 februari 2016 nam de gemachtigde eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 181 235 van 25 januari 2017 verwierp de Raad het beroep.

Op 8 december 2016 maakte verzoeker het voorwerp uit van een administratieve vreemdelingencontrole.

Op 8 december 2016 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 8 december 2016 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van een inreisverbod.

Dit betreft de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten<1>:

naam: A.

voornaam: A.

geboortedatum: [...]1991

geboorteplaats: I.

nationaliteit: M.

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 08.12.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 01.06.2016. Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74.11, §1,2-, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene diende een aanvraag tot verblijf op basis van humanitaire redenen (9bis) in. Bovendien diende betrokkene ook een aanvraag in om zijn verblijf als student te verlengen. De 9bis aanvraag werd door de DVZ onontvankelijk verklaard en aangezien betrokkene geen inschrijvingsbewijs als student kon voorleggen werd zijn aanvraag tot verlenging van verblijf als student op basis van art. 62/2 eveneens geweigerd. De beslissingen werden met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis) geldig 30 dagen aan betrokkene betekend op 01.06.2016. betrokkene haalt in zijn 9bis aanvraag aan dat hij de aanvraag tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure omdat hij zijn land van herkomst vijf jaar geleden heeft verlaten en sedertdien zijn centrum van belangen in de zin van artikel 8 van het EVRM in België heeft opgebouwd. Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat hij een gezinsleven vormt met directe verwanten of dat er met overige familieleden die in België aanwezig zouden zijn sprake is van een gebruikelijke afhankelijkheid of emotionele binding. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- en privéleven. Bovendien haalt betrokkene aan dat hij in zijn land van herkomst niets heeft om naar terug te keren en noch de

bestaansmiddelen of huisvesting heeft om te overleven gedurende de tijd die nodig is om de formaliteiten te vervullen met het oog op het aanvragen van een verblijf. Hierbij dient opgemerkt te worden dat het erg onwaarschijnlijk is dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene is bovendien eind 2010 naar België gekomen om er te studeren, wat steeds een tijdelijk verblijf in België met zich meebrengt en een eventuele terugkeer naar het land van herkomst na het beëindigen van de studies. Ten slotte kan het gegeven dat betrokkene hogere studies volgde ook niet als buitengewoon worden beschouwd gezien de belangen die hij hieruit heeft opgebouwd inherent zijn aan het studentenstatuut en slechts van tijdelijke aard zijn.

Het op 13.06.2016 ingediende beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Marokko wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker licht zijn middel toe als volgt:

“Dat verzoeker namelijk een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangt met vasthouding, ondanks het feit dat een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM geniet met een Belgische onderdaan.

Dat artikel 8 EVRM er uiteraard niet aan in de weg staat dat de lidstaten autonoom de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-burgers reguleren, maar dat deze regelgeving en de uitvoering ervan steeds in overeenstemming moet zijn met het respect voor de grondrechten waartoe de Belgische Staat zich verdragsrechtelijk heeft verbonden.

Wanneer het niet gaat om de beëindiging van een bestaand verblijfsrecht, maar om het toelaten hiervan, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat er niet overgegaan moet worden tot een onderzoek van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Niettemin moet de Staat nagaan of zij niet gehouden is tot een positieve verplichting om toe te staan dat het gezinsleven wordt verder gezet en verder ontwikkeld¹. Zij kan dit nagaan door een afweging te maken van de belangen die in het geding zijn. Wanneer er uit deze belangenafweging zou blijken dat de Staat gehouden is tot een positieve verplichting, valt er een schending van artikel 8 EVRM vast te stellen².

De Staat is er in elk geval toe gehouden om, naast het respecteren van de wettelijke voorschriften, eveneens toepassing te maken van deze belangenafweging bij het nemen van een beslissing.

Wanneer verzoeker wil invoeren dat zijn recht op gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM geschonden wordt, dient hij aan te tonen dat er sprake is van een dergelijk gezins- en privéleven, en de manier waarop de bestreden beslissing hierop een inbreuk vormt.

Verzoeker stond op het punt om een wettelijke samenwoning aan te gaan met zijn partner, maar inderdaad is er op heden nog geen formele band tussen het koppel. Het EHRM stelt echter dat de beoordeling van het bestaan van het gezinsleven in feite dient te gebeuren, en rekening houdend met alle concrete elementen. Verzoeker heeft reeds enige tijd een relatie met zijn vriendin, het koppel wil samen een leven opbouwen.

Het is eveneens duidelijk dat de bestreden beslissing een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel toebrengt aan de gezinssituatie van verzoeker: hij zal niet toegelaten zijn om in België zijn gezinsleven met zijn partner te genieten, terwijl men niet van mevrouw P. S. kan verwachten dat zij alles achterlaat om met verzoeker naar Marokko te trekken. Zij is in België geboren en getogen, voor haar is Marokko een vreemd en onbekend land.

Dat verzoeker aldus genoeglijk kan aantonen dat een schending van artikel 8 EVRM zich opdringt.

Na deze vaststelling dient de Belgische Staat ook nog verder te gaan en te onderzoeken of zij in deze geen positieve verplichting heeft om dit gezins- en privéleven toe te staan voortgezet en verder ontwikkeld te worden.

Aan de hand van de 'fair balance'-toets, zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting. De 'fair balance'-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid.

Deze 'fair balance'-toets houdt in dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap. Per geval moeten de concrete omstandigheden worden nagekeken om te kunnen beoordelen of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Wanneer er wel een positieve verplichting voor de staat is en de staat is deze niet nagekomen, dan is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. De staat is dan haar verplichtingen, die voortvloeien uit artikel 8 EVRM niet nagekomen. Als er na de belangenafweging, de 'fair balance'-toets blijkt dat er geen positieve verplichting voor de staat is, dan is er geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM.

In het arrest "Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands"⁵ heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoekers (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijkheid van de familie,...

In deze is het duidelijk dat het voor mevrouw P. S. onmogelijk is om met verzoeker naar Marokko te trekken, waardoor België de enige plaats is waar zij hun gezinsleven effectief kunnen beleven. Er dringt zich aldus een schending op van het artikel 8 van het EVRM."

Verzoeker voert in zijn enig middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Na een theoretische uiteenzetting wijst verzoeker op het feit dat hij op het punt stond om een wettelijke samenwoning aan te gaan met zijn partner doch dat er op het ogenblik van het verzoekschrift nog geen formele band tussen het koppel bestond. Hij meent echter dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) het bestaan van het gezinsleven in feite beoordeelt, rekening houdend met alle concrete elementen. Verzoeker zou reeds enige tijd een relatie hebben met zijn vriendin en samen een leven willen opbouwen. Dat gezinsleven zou enkel in België kunnen plaatsvinden nu men van Mw. P.S. niet zou kunnen verwachten dat ze in Marokko hun gezinsleven verder zet.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek

te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Het waarborgen van een recht op respect voor het gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

De Raad stelt vast dat verzoeker weliswaar verwijst naar een relatie met Mw. P.S., doch dat er geenszins gegevens voorliggen van een effectief beleefde hechte persoonlijke band. Verzoeker erkent zelf dat er geen sprake is van een formele band tussen het koppel en poneert enkel, zonder enigszins te staven dat hij "reeds enige tijd" een relatie heeft met zijn vriendin en dat zij samen een leven willen opbouwen. Zoals verweerder in de nota terecht opmerkt, blijkt uit het administratief dossier geen spoor van de relatie met Mw. P.S. waarvan thans enkel een kopie van de identiteitskaart wordt gevoegd. Nu de gemachtigde niet op de hoogte was van deze feitelijke relatie, kon hij er geen rekening mee houden bij de belangenafweging die duidelijk uit het bestreden inreisverbod blijkt. De gemachtigde heeft daarin gesteld dat betrokkene niet heeft aangetoond een gezinsleven te vormen met directe verwanten of dat er met overige familieleden die in België aanwezig zouden zijn sprake is van een afhankelijkheid of emotionele binding. De Raad kan deze vaststelling niet onredelijk bevinden.

Nu het gezinsleven met Mw. P.S. geenszins is aangetoond, kan ook geen schending van artikel 8 van het EVRM worden aangenomen.

Verzoeker heeft niet toegelicht op welke wijze het bestreden inreisverbod de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 schendt, dermate dat dit onderdeel van het enig middel onontvankelijk is.

Het middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES